

Gömöri György

Két fügefa

*Zölden erezett tenyér
a fügefalevél
a Szegedy Róza háznál fenn Badacsonyban.
Ősz van, a fa most rüggyekkel teli
– de mi lesz vele télen?
Maglehet, lefagy egy szálíg, hogy aztán
újra rüggyezzen, be sose érjen.
Mesélek Pistának a cambridge-i fáról:
a kollégium kertjében él,
lenn a folyónál, szép, terebélyes – hányszor
szedtem már róla érett fügét!
Szerencsés a fa, amelyik enyhe éghajlat
alatt virágozhat s hozhat minden
második évben termést
– ezt példázza
két országom két fügefája.*

Az árvácska világgá ment...

Napraforgómnak, szeretettel

*Az árvácska világgá ment,
ment-mendegélt, míg a nap lement.
Álmában látta önmagát
mint gyöngyvirágot, ibolyát –
miért születtem árvácskának?
sopánkodott és arra várt:
a Virágtündér varázslatával
egy más virággá nyíljon át.
Mikor aztán feljött a nap,
s dalolni kezdtek madarak,
a vándor-árvácska felébredt,
s bár szemében harmatot érzett
a fény felé fordult egészen,*

*fürdött a nap jó melegében,
hirtelen megnőtt és legott
sudaras-büszke, aranysárga
napraforgóvá változott.*

Egy Schopenhauer-témára

*Az emberiség csalódott –
túl sokat várt el önmagától
a szüntelen fejlődő technikától
pedig hiába plazmatévé és ezüstös
Porsche a kényelem nem felelteti
a világrajvés következményeit
az önzés okozta kínokat
meg az önutálat másokat-rontó
kitöréseit Illúzió tehát (és ez közhely)
a boldogság az ön-feledtség
hisz sem egymással
sem egymás nélkül nem boldogulunk
kötöttségeinkből még a halál
sem jelent szabadulást
egyedül az amnéziás
alszik el boldogan kiüresedve*